

Het geheim van de zwarte koning

PSSST!

Weet jij een spannend geheim?

Win een boek met jouw naam erop!

www.hetgeheimvan.nl

Wieke van Oordt

Het geheim van de zwarte koning

Tekeningen ivan en ilia

LEOPOLD / AMSTERDAM

Eerste druk 2017

© 2017 tekst: Wieke van Oordt / www.wiekevanoordt.nl

Omslagillustratie: Saskia Halfmouw

Illustraties binnenwerk: ivan en ilia

Vormgeving omslag, logo en schutbladen: Rob Galema

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7231 1 / NUR 282

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC[®]-keurmerk.

Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Inhoud

Achtervolgd?	7
Naar De Zwarte Koning	14
Schaken is saai	19
Een plan	24
Bezoek	30
Op kantoor	34
Zwarte ramen	41
Een huis met lakeien	47
Wat doen we?	53
Protest	58
Het koningsgambiet	64
De zwarte auto	70
Schaakmat	75
<i>Schaken doe je zo</i>	80
<i>Het geheim van Wieke van Oordt</i>	84

Achtervolgd?

Die man!

Die man die zo naar hem staat te gluren... Bik heeft hem eerder gezien.

Vanochtend.

Toen hij om kwart over acht zijn fiets op het schoolplein zette, stond die man op de stoep aan de overkant van de straat.

Het viel hem toen op, want de man had een zwart pak aan en een zonnebril op. Nou, dat is op zich nog niet zo raar. Wel meer mensen dragen een zwart pak. Maar die zonnebril slaat vandaag nergens op. Het regent!

En dan was er nog iets. De man keek zo strak, zo serieus. En wat het raarst was: hij hield Bik in de gaten!

Bik had zijn fiets op slot gezet en toen hij opkeek was de man weg.

En nu is hij er weer!

Wat staat die man nou naar hem te staren?

Bik rilt. Raar, zo koud is het toch niet? Maar de blik van de man gaat recht door hem heen. Bik stoot Mei-Lan aan.

‘Daar is die man weer!’

‘Welke man?’

‘Sst!’

Hij knikt naar achteren. Kille lucht kruipt door zijn keel. Zijn adem kan er nauwelijks langs. Het voelt of hij een uur in de mist heeft gefietst. Maar dat heeft hij niet.

Hij staat voor de supermarkt en kijkt in de ruit van de winkel.

‘Die vent aan de overkant?’ vraagt Mei-Lan.

‘Ja.’

‘Ken je hem?’

‘Nee!’

‘Wat is er? Je kijkt of je een zombie hebt gezien.’

Bik slikt iets weg.

Mei-Lan draait zich om. ‘Zal ik even zwaaien?’ Ze steekt haar hand op. ‘Joehoe!’

‘Nee!’ Bik trekt aan haar mouw.

‘Kijk eens goed naar hem! In de weerspiegeling van het raam.’

Het is even stil terwijl Mei-Lan de man bestudeert.

‘Ehm, hij heeft stekeltjeshaar. Is dat het? Dat hij op een egel lijkt?’

Bik rolt met zijn ogen. ‘Nee, oen. Kijk goed. Hij heeft een zónnebril.’

‘Een zonnebril? Je hebt gelijk. Bel de politie.’

Bik hoort haar grinniken.

‘Maar het regent!’ roept Bik. ‘Wie draagt er nou een zonnebril in de regen?’

Ze kijken allebei via de ruit van de supermarkt naar de man die aan de overkant van de straat op de stoep staat.

‘En het is ook al bijna donker. Slaat toch nergens op dan?’

‘Misschien is hij blind.’

Daar had Bik niet aan gedacht.

‘O ja. Maar er is nog iets.’

‘Wat dan?’

‘Ik zag hem vanochtend ook al bij school. Hij heeft van die strenge, dunne lippen.’

‘Misschien kwam hij zijn kind brengen. Of woont hij in de buurt.’

Het is flink druk in de supermarkt. Bik en Mei-Lan lopen langs de rijen.

‘Pasta. Hebbes!’ roept Mei-Lan. ‘O help...’

Daar staat de man van net, aan het eind van het pad. Met zonnebril en strenge lippen en al.

‘Hij kijkt naar mij.’ Bik fluistert.

‘Niet.’ Mei-Lan houdt haar hoofd schuin. ‘O ja, misschien toch.’

Bik voelt een rilling over zijn rug. Dit is de derde keer dat hij deze man ziet vandaag. De eerste keer vond hij hem al meteen eng. Maar om dat nou aan Mei-Lan toe te geven...

‘Hij achtervolgt mij.’

‘Welnee. Kijk, daar gaat hij al.’

Bik ziet de man zich omdraaien en de hoek omslaan.

‘Pff.’ Een zucht van opluchting. ‘Ik weet ook niet waarom, maar ik krijg kriebels van hem.’

Als ze afgerekend hebben en naar buiten lopen, zegt Mei-Lan: ‘Kijk, hij zit in die auto, hij stapt net in.’ Ze port Bik in zijn zij. ‘Hij zit natuurlijk klaar om je te achtervolgen.’

‘Heel grappig. Wat moet ik doen als het echt zo is?’

‘Waarom testen we het niet uit?’

‘Hoe dan?’

Mei-Lan springt op haar fiets. ‘We fietsen keihard weg

en dan gaan we daar opeens linksaf. Kijken wat hij doet.’

Biks buik is het er niet mee eens. ‘Ehm...’

‘Kom op!’

Daar gaat ze al. Bik bindt gauw het pak pasta achterop en gaat haar achterna. Hoort hij de auto starten en achter hem aan komen? Niet omkijken, dat valt op. Gewoon rustig doorfietsen.

‘Sneller!’ gilt Mei-Lan voor hem.

Bik trapt harder. Hij krijgt het er warm van. Hij blikt opzij. Ja hoor! Die auto rijdt als een slak achter hem aan. Hij gaat nog sneller fietsen. En opeens...

Iehiehieh!

...staat hij boven op zijn rem.

Bik houdt met een voet op de grond zijn fiets stil.

Voorzichtig draait hij zijn hoofd. Rijdt de auto hem voorbij?

Ja?

Nee...!

De auto heeft óók geremd. Hij staat stil aan de kant van de weg. Knipperlicht aan.

Bonk, bonk. Bik denkt even dat hij iemand op de auto hoort bonzen, maar het is zijn hart.

Die man achtervolgt hem! Duizend procent zeker weten.

‘Kom nou, slome!’ Mei-Lan is al op de hoek van de steeg. Ze gebaart dat hij haar moet volgen.

‘Jo,’ fluistert Bik. Hij stapt weer op en fietst naar haar toe. Ze verdwijnt in de steeg. Bik kijkt niet meer om. Dat is ook helemaal niet nodig, want hij kan horen dat de auto ook weer is gaan rijden. Vluggers met die fiets. Nog

honderd meter tot de steeg. Zal de auto hem daar volgen?

Nog vijftig meter. Nog twintig.

Bik geeft een ruk aan zijn stuur.

Zijn fietsbanden gieren, zijn adem jaagt.

De steeg is smal en donker. Past hier wel een auto in?

Hij tuurt naar voren. Hij ziet een muur. Het loopt hier dood!

Mei-Lan staat voor de muur. Fiets aan haar hand.

Hij racet op haar af.

‘Bik!’ gilt ze en ze houdt een hand omhoog.

Maar hij ziet de muur heus wel. Bik knijpt vol in zijn remmen. *Ieehhh!*

Zijn fiets glipt onder hem vandaan en hij springt eraf. Het pak macaroni bonkt op de grond en scheurt open. De elleboogjes rollen over straat. Met een ademhaling alsof hij net tien kilometer heeft gesprint, draait hij zich om.

Daar staat hij: Mei-Lan naast hem, zijn rug tegen de muur, zijn fiets op de grond, de wielen draaien nog rond, zijn blik naar voren gericht.

‘Kijk.’ Zijn stem kraakt en hij wijst. Daar is de auto. De zwarte auto staat voor de ingang van de steeg.

Hoe lang staan ze tegenover elkaar? Mei-Lan, Bik en de auto?

Vier tellen, een minuut, twee uur? Bik weet het niet, hij ziet alleen de koplampen als boze ogen naar hem staren. Blijkbaar snapt de man nu ook dat het hier doodloopt.

De auto rijdt achteruit, draait zijn voorwielen en trekt gierend op.

Weg.

Ze zijn alleen in de steeg.

